

отмъщения. И дѣйствително, додѣто билъ той въ Сливенъ, турцитѣ не сж посмѣяли да произволничатъ съ останалитѣ въ града и по селата българи, а още по-малко съ тия, които се връщали назадъ отъ Влашко или Русия. Той е билъ въ Сливенъ деветъ години, а слѣдъ това мѣстнитѣ турци забравятъ българскитѣ жестокости, сторени надъ тѣхъ въ промежутъка отъ 31-й юлий 1829 г. до 13-ий априлий 1830 г.

Общи бълъжски за политическото ни движение отъ 1830 г до срѣдата на миналия вѣкъ.

Отъ 1830 г. историята на политическия вървежъ на сливенци се раздвоява. Може да се каже, че по-интелигентната частъ на гр. Сливенъ ни отнася задъ Дунава. Влашко, особено, отъ тая дата нататкъ, става прибѣжище на маса емигранти, които излѣзоха отъ прѣдѣлитѣ на отечеството си съ остървение къмъ турския режимъ и съ рѣшителния планъ да го сломятъ въ бащинитѣ си огнища.

По-късната ни емиграция въ Бѣлградъ бѣ импровизирана и не завърза плодъ, освѣнъ чрѣзъ краткостята на едно прѣходно явление, което я и прѣдизвика. Сърбия, ако и славянска частъ на Полуострова, не можа да конкурира съ гостоприемството на Ромъния.

За сливенското хайдутство настанаха нови условия. Броятъ на недоволнитѣ се увеличава, Балканътъ имъ се вижда тѣсенъ, и тѣ намиратъ закрила задъ Дунава при свои сънародници, съграждани, близки и роднини. Отъ тукъ и фабрикуването на суровъ материалъ, който слѣдъ стажа на влашко хъшовство, минува обратно Дунава и се връща като *гориво*. Тоя епохаленъ периодъ въ новата ни история съвпада и съ пробуждането ни чрѣзъ книгата и угасването на гръкоманщината.

Движението се започна вече при взаимодѣйствието на два пулса: политически и духовенъ. Сподвижницитѣ му се въртѣха около двѣ срѣдища, двѣ столици: *Букурещъ* и *Цариградъ*. За насъ тѣ лежахъ на единъ и сжщъ меридианъ — *свободата*.

Споменътъ на сливенци и околното на града население за руското идване се запечати дълбоко въ тѣхната паметъ и сърдце. Отъ тукъ и неудържимата вѣра въ едно „близко бждаще“. То бѣше смѣтно, мъгливо, но *близко*.

Убѣждението за разкапването на Турция, озарявано съ руско оржие около Прутъ и Дунава до 1810 г., се прѣнася отдолу Балкана слѣдъ епохалната 1829 г. Къмъ него се прибавиха и самитѣ турски суевѣрия. Вече всѣки българинъ знаеше, че „Туркия ке падне“, но ако „Богъ дава — въ кошара не вкарва“. Трѣбвахъ, слѣдователно, приготовления,